

บทที่ ๑

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหา

การพัฒนาประเทศ เป็นภารกิจอันสำคัญยิ่งของรัฐบาลทุกประเทศมาทุกยุคทุกสมัย ส่วนการที่ประเทศจะพัฒนาไปไ้รวดเร็วหรือช้า ย่อมขึ้นอยู่กับปัจจัยสำคัญหลายประการ เช่น ทรัพยากรมนุษย์ แร่ธาตุ น้ำมัน ป่าไม้ ถ่านหิน และ ทรัพยากรอื่น ๆ ที่มีในประเทศ ตลอดจนภาวะเศรษฐกิจ การเมือง สังคม และ วัฒนธรรมของประเทศนั้น ๆ อีกด้วย

เป็นที่ยอมรับกันว่า ปัจจัยที่มีความสำคัญที่สุดในการพัฒนาประเทศ ก็คือทรัพยากรมนุษย์ แม้ว่าทรัพยากรด้านอื่น ๆ ในประเทศจะขาดแคลน หรือมีจำนวนน้อย หรือแม้ประเทศจะประสบกับปัญหาทางเศรษฐกิจ การเมือง สังคม วัฒนธรรม และปัญหาอื่นใดก็ตาม ถ้าประชาชนในประเทศมีความรู้ความสามารถ ก็ย่อมใช้ความรู้ ความสามารถนั้นแก้ปัญหาดัง ๆ ที่เกิดขึ้นให้ลุล่วงลงไปได้ แต่การที่ประชาชนจะมีความรู้ความสามารถนั้น การศึกษาเป็นตัวการที่สำคัญเป็นอย่างยิ่ง ช่วยให้อาสาชนเกิดความรู้ ความคิด ความเฉลียวฉลาด และทัศนคติที่ดีต่อการพัฒนาประเทศ

ปัจจุบันนี้ ประเทศไทยเรากำลังประสบปัญหายุ่งยากมากมายในการจัดการศึกษาทุกระดับ ไม่ว่าจะเป็นระดับประถม มัธยม อุดมศึกษา หรือการศึกษาออกโรงเรียนก็ตาม เช่น ปัญหาการขาดเอกภาพในการจัดการศึกษา หรือปัญหาของหลักสูตรที่ไม่สนองความต้องการของสังคม และที่สำคัญก็คือ "นักบริหารส่วนมากยังขาดความรู้และการจัดการที่ดี ส่วนใหญ่จะบริหารไปตามความเคยชิน และตามแบบฉบับเดิม จึงทำให้งานขาดประสิทธิภาพ"๑ จึงจำเป็นอย่างยิ่ง

๑กระทรวงศึกษาธิการ, แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ระยะที่สี่

(๒๕๒๐-๒๕๒๔) (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์การศาสนา, ๒๕๑๘), หน้า ๑๗.

ที่จะต้องหาทางแก้ปัญหาดังกล่าว เพื่อให้การจัดการศึกษาได้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

สำหรับกํานมัธยมศึกษา นั้น เป็นการศึกษาที่ต่อเนื่องจากระดับประถมศึกษา แต่ทำที่ผ่านมาและในสภาพปัจจุบัน ผู้ที่สำเร็จชั้นประถมศึกษาจะมีเพียงจำนวนไม่มากนักที่สามารถเข้าศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาได้ เพราะรัฐไม่สามารถที่จะจัดการศึกษาระดับมัธยมให้ทั่วถึงแก่ทุกคนที่มีความประสงค์จะศึกษาในระดับนี้ ถึงแม้จะมีเอกชนเข้ามาช่วยรับภาระนี้ แต่การศึกษาในโรงเรียนเอกชนนั้น ผู้เรียนก็ต้องเสียค่าใช้จ่ายสูงกว่าการศึกษา ในโรงเรียนรัฐบาล ทั้ง ๆ ที่ความจริงแล้ว การศึกษาในระดับมัศึกษานั้นเป็นการศึกษาที่มีความสำคัญมาก เพราะบุคคลที่ได้ผ่านการศึกษาระดับนี้ย่อมจะเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถ มีความเฉลียวฉลาด นับเป็นกำลังคนระดับกลางที่จะเป็นกำลังของชาติในการที่จะออกไปประกอบอาชีพ และช่วยพัฒนาประเทศให้เจริญได้ ทั้งยังสามารถที่จะก้าวไปเป็นกำลังคนระดับสูง อันเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าได้อย่างรวดเร็วอีกด้วย จึงเห็นว่า การมัศึกษานับเป็นหัวใจของระบบการศึกษา เพราะเป็นกุญแจอันสำคัญในการพัฒนากำลังคนซึ่งจะช่วยให้ประเทศชาติเจริญก้าวหน้าได้ในที่สุด

ปัจจุบันนี้ ประเทศไทยเราได้ให้ความสำคัญต่อการมัธยมศึกษา เป็นอย่างยิ่งจึงมุ่งที่จะขยายการศึกษาระดับนี้เป็นอย่างมาก โดยจะเห็นว่าตามแผนพัฒนาการศึกษานับปีที่ ๓ (๒๕๑๕ - ๒๕๑๙)^๑ ได้ระบุให้มีการสร้างโรงเรียนประจำอำเภอให้ครบทุกอำเภอในปีสุดท้ายสุดท้ายของแผน(๒๕๑๙) และในช่วงของแผนพัฒนาการศึกษานับปีที่ ๔(๒๕๒๐ - ๒๕๒๔)^๒ ก็ จะขยายการมัธยมศึกษาสายสามัญ ให้รับนักเรียนเพิ่มขึ้น โดยในปีสุดท้ายของแผน ๆ จะรับนักเรียนได้ทั้งสิ้น ๓.๐ ล้านคน ในการนี้มีเป้าหมายเพิ่มโรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วประเทศปีละ ๑๐๐ โรง

^๑กระทรวงศึกษาธิการ, แผนพัฒนาการศึกษา ฉบับที่สาม(๒๕๑๕ - ๒๕๑๙) (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์การศาสนา, ม.ป.ป.), หน้า ๕๑.

^๒กระทรวงศึกษาธิการ, แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ระยะที่สี่ (๒๕๒๐ - ๒๕๒๔) (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์การศาสนา, ๒๕๑๙), หน้า ๓๒.

การขยายปริมาณนักเรียนและโรงเรียนมัธยมศึกษาอย่างรวดเร็วในปัจจุบันนี้ นับเป็น
สิ่งซึ่งเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีที่เรียน เป็นการสนองความต้องการและความเสมอภาคทาง
การศึกษามากยิ่งขึ้น แต่ปัญหาสำคัญที่จะตามมาก็คือ คุณภาพของการศึกษา เพราะการจัดการ
ศึกษาแต่เพียงปริมาณ โดยไม่มีคุณภาพก็จะไม่มีประโยชน์อันใด นโยบายที่สำคัญบางประการที่
เกี่ยวกับการมัธยมศึกษาในแผนพัฒนา ฯ ฉบับที่ ๔ นี้ เช่น การเปลี่ยนหลักสูตรปีละชั้นตั้งแต่ปี
๒๕๒๐ เป็นต้นไป การจัดให้หลักสูตรมีลักษณะที่จับในตัวเอง การปรับปรุง เนื้อหาสาระและ
กระบวนการเรียนรู้ให้ตอบสนองความต้องการของบุคคลและท้องถิ่น ตลอดจนการกระจาย
อำนาจหน้าที่การวัดผลการศึกษาไปให้โรงเรียน เหล่านี้เป็นต้น นับเป็นเรื่องที่ค่อนข้างจะ
เป็นอย่างมากในทางปฏิบัติ เพราะการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนจะบรรลุผลแค่ไหน
ย่อมขึ้นอยู่กับองค์ประกอบสำคัญ ๒ ประการคือ ประการแรกได้แก่การบริหารงานของผู้บริหาร
กับประการที่สองซึ่งได้แก่คุณภาพ และ ประสิทธิภาพในการสอนของครู

การบริหารงานวิชาการ นับเป็นภารกิจหลักของสถานศึกษาทุกระดับทุกประเภท
ทั้งคุณภาพ และ ประสิทธิภาพในการสอนของครูนั้นก็ขึ้นอยู่กับความสามารถในการบริหารงาน
วิชาการเช่นกัน จึงเห็นว่า การเรียนการสอนตามความเปลี่ยนแปลงของมัธยมศึกษา ที่จะมีขึ้น
ในอนาคตตามแผนพัฒนาการศึกษาระยะที่ ๔ ที่กล่าวมาแล้วนั้น จะประสบผลสำเร็จแค่ไหน ย่อม
ขึ้นอยู่กับการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเป็นหลัก ทั้งที่ เกรียง เอี่ยมสกุล ได้ชี้ให้
เห็นถึงความสำคัญและความจำเป็นที่ครูใหญ่ หรือผู้บริหารโรงเรียนจะต้องให้ความสำคัญแก่งาน
วิชาการ โดยกล่าวว่า

ครูใหญ่ทุกระดับการศึกษาต้องพึงสำนึกไว้ว่า งานด้านวิชาการของโรงเรียนเป็นเรื่องที่
สำคัญยิ่งกว่างานใด ๆ เพราะเป็นผลประโยชน์โดยตรงที่เด็กจะได้รับ การที่มีกระทรวง
ศึกษาธิการก็ การมีครูมีโรงเรียนก็ ก็เพื่อจัดให้เด็กได้รับประโยชน์จากงานวิชาการ
ของโรงเรียนนั่นเอง ครูใหญ่เป็นผู้รับผิดชอบโดยตรงในเรื่องมาตรฐาน คุณภาพ ของงาน
วิชาการ แมกฏหมายโรงเรียนราษฎรก็ยังคงกำหนดโดยชัดแจ้งว่า ครูใหญ่เป็นผู้รับผิดชอบใน

กระทรวงศึกษาธิการ, แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ระยะที่สี่
(๒๕๒๐ - ๒๕๒๔) (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์การศาสนา, ๒๕๑๘), หน้า ๓๕.

งานวิชาการ และจะต้องอยู่ประจำที่โรงเรียนโดยตลอดเวลาที่เปิดทำการสอน ทั้งนี้เพื่อ
อยู่ดูแลการสอนของครูอย่างมีประสิทธิภาพ และให้การเรียนของนักเรียนมีประสิทธิภาพ^๑

แม้ว่าหน้าที่หลักที่สำคัญยิ่งของโรงเรียนหรือสถานศึกษาทุกแห่ง คือการให้วิชาความรู้
แก่นักเรียน แต่โดยทั่วไปแล้วจะเห็นว่าผู้บริหารโรงเรียนเป็นจำนวนน้อยที่จะทุ่มเทเวลาให้
กับงานด้านวิชาการเท่าที่ควร ส่วนใหญ่จะมุ่งไปทางด้านธุรการ การเงิน หรือการก่อสร้าง
เพราะเป็นสิ่งที่มองเห็นผลได้ชัดและรวดเร็วกว่า จากผลการวิจัยของ **วิกกรม กมลสุโกศล**
พบว่า

โรงเรียนยังปฏิบัติงานด้านวิชาการไม่มากเท่าที่ควร เพราะแม้แต่ครูฝ่ายบริหารเอง ก็
ยังมีความเห็นว่า โรงเรียนปฏิบัติงานด้านวิชาการอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น ครูฝ่าย
วิชาการซึ่ง เป็นผู้มีส่วนเกี่ยวกับการเรียนการสอนโดยตรงก็ยังมีความเห็นว่าโรงเรียน
ปฏิบัติงานวิชาการอยู่ในระดับน้อย สำหรับผู้ปกครองนักเรียนก็เห็นว่า โรงเรียนปฏิบัติ
งานด้านวิชาการอยู่ในระดับปานกลาง เช่นเดียวกับฝ่ายบริหารโรงเรียน จึงเป็นเรื่อง
ที่ผู้บริหารระดับสูงควรจะได้กระตุ้นให้ผู้บริหารระดับโรงเรียนได้เอาใจใส่ในการบริหาร
งานวิชาการเพิ่มขึ้น^๒

เนื่องจากความสำคัญและความจำเป็นของงานด้านวิชาการมีมากดังได้กล่าวมาแล้ว
และโรงเรียนทั่วไปก็ยังมีได้ปฏิบัติงานด้านวิชาการให้มากเท่าที่ควร จึงเป็นเรื่องที่น่าห่วงยิ่ง
สำหรับการเตรียมงานด้านวิชาการ ที่จะรับกับสถานการณ์ในการขยายและเปลี่ยนแปลงอย่าง
มากมายที่จะมีในอนาคต ดังนั้นเพื่อขจัดปัญหาต่าง ๆ ในการบริหารงานวิชาการที่ต่างคน
ต่างทำ ซึ่งอาจขาดประสิทธิภาพได้ จึงเห็นสมควรที่จะได้ทำการวิจัย เพื่อที่จะหาหลักหรือ
แนวทางในการปฏิบัติให้การบริหารงานวิชาการได้เป็นไปในแนวเดียวกันอย่างมีประสิทธิภาพ

^๑เกรียง เอี่ยมสกุล, "ช่วยครูให้เป็นนักบริหารที่ดี," วิทยาคาร ๕ (กรกฎาคม
๒๕๑๒) : ๑๖.

^๒วิกกรม กมลสุโกศล, "งานบริหารการศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา ในเขต
การศึกษา ๒," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชาบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๐), หน้า ๗๑.

ยิ่งขึ้น ทั้งเพื่อจะได้หาทางสร้างสรรค์ ปรับปรุงและพัฒนาผู้บริหารที่ปฏิบัติงานในค้ำนี้ ให้มีความสามารถในการปฏิบัติงานและบริหารงานค้ำวิชาการให้มีประสิทธิภาพสูงกว่าที่เป็นอยู่ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึงโครงสร้างของงานวิชาการ และภาระกิจที่ปฏิบัติจริงของบุคลากรฝ่ายวิชาการ ตลอดจนความคิดเห็น และความเข้าใจเกี่ยวกับงานในค้ำนี้ รวมทั้งปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นในการบริหารและการปฏิบัติงาน อันจะเป็นแนวทางในการเสนอแนะเพื่อปรับปรุงการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนมัธยมศึกษา รวมทั้ง เป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยเพิ่มเติม ซึ่งจะนำไปสู่ความเจริญก้าวหน้าในการจัดการมัธยมศึกษาและเพื่อการพัฒนาของประเทศต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑. เพื่อศึกษาโครงสร้างการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนมัธยมศึกษาสายสามัญ สังกัดกองการมัธยมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
๒. เพื่อศึกษาถึงภาระกิจ และการปฏิบัติงาน ในค้ำวิชาการที่เป็นจริง ของโรงเรียนมัธยมศึกษา สายสามัญ สังกัดกองการมัธยมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
๓. เพื่อศึกษาปัญหาในการปฏิบัติงานค้ำวิชาการ ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สายสามัญ สังกัดกองการมัธยมศึกษา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ขอบเขตของการวิจัย

๑. การวิจัยครั้งนี้ จะศึกษาเฉพาะการบริหารงานวิชาการ ในโรงเรียนมัธยมศึกษาสายสามัญ ที่เปิดทำการสอนตั้งแต่มัธยมศึกษาปีที่ ๑-๓ และมัธยมศึกษาปีที่ ๑-๕ ในสังกัดกองการมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการเท่านั้น
๒. การวิจัยครั้งนี้ จะศึกษาการบริหารงานวิชาการในโรงเรียนมัธยมศึกษาสายสามัญ เฉพาะปีการศึกษา ๒๕๒๐ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเท่านั้น

ข้อจำกัดของการวิจัย

๑. การวิจัยครั้งนี้ ใช้เครื่องมือเพียงอย่างเดียว คือแบบสอบถาม
๒. ผู้ปฏิบัติงานวิชาการในการวิจัยจะศึกษาเฉพาะบุคคลที่ทำการสอนมาแล้ว ไม่ต่ำกว่า ๑ ปีการศึกษา

คำจำกัดความของคำที่ใช้ในการวิจัย

งานวิชาการ หมายถึง กิจกรรมทุกชนิดของโรงเรียนที่เกี่ยวข้องกับการปรับปรุงพัฒนาและส่งเสริมการเรียนการสอนให้ได้ผลดี

โครงสร้างการบริหารงานวิชาการ หมายถึง การแบ่งงานวิชาการออกเป็นหมวดวิชา หรือ สายวิชาต่าง ๆ

โรงเรียนมัธยมศึกษา หมายถึง โรงเรียนมัธยมศึกษา สายสามัญ ในสังกัดกองการมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ที่เปิดสอนตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑-๓ และมัธยมศึกษาปีที่ ๑-๕

ผู้บริหารงานวิชาการ หมายถึง ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ผู้อำนวยการโรงเรียน ผู้ช่วยครูใหญ่ฝ่ายวิชาการ ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิชาการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการโรงเรียนฝ่ายวิชาการ และ หัวหน้าหมวดวิชาต่าง ๆ หรือ ผู้ที่ทำหน้าที่ หรือ วิชาการแทนในตำแหน่งที่กล่าวมาแล้ว

ผู้ปฏิบัติงานวิชาการ หมายถึง ครู-อาจารย์ผู้ทำการสอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในหมวดวิชาต่าง ๆ นอกเหนือจากผู้บริหารงานวิชาการดังกล่าวแล้ว

ประโยชน์ของการวิจัย

๑. ผลการวิจัยครั้งนี้ จะเป็นประโยชน์ในการบริหารงานวิชาการ ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สายสามัญ ที่จะใช้เป็นแนวปฏิบัติ และหาทางปรับปรุงแก้ไขงานวิชาการของตน ให้มีผลดียิ่งขึ้น

๒. ผลการวิจัยครั้งนี้ จะช่วยให้เข้าใจปัญหาต่าง ๆ ของงานวิชาการ ทั้งฝ่าย

บริหาร และฝ่ายปฏิบัติการ ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สายสามัญ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

๓. ผลการวิจัยครั้งนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อนักการศึกษา และผู้ที่สนใจเกี่ยวกับการบริหารงานด้านวิชาการของโรงเรียนมัธยมศึกษา สายสามัญ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

วิธีดำเนินการวิจัย

๑. กลุ่มตัวอย่างประชากร กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยผู้บริหารโรงเรียน ผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ หัวหน้าหมวดวิชาต่าง ๆ และครูผู้สอนวิชาต่างๆ ของโรงเรียนมัธยมศึกษาสายสามัญ สังกัดกองการมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ที่ปฏิบัติงานอยู่จริงในปีการศึกษา ๒๕๒๐ ทั้ง ๑๖ จังหวัด ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยแบ่งประชากรออกเป็น ๒ กลุ่ม คือ

ก. กลุ่มผู้บริหารงานวิชาการของโรงเรียน ได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียน ผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ และหัวหน้าหมวดวิชาต่าง ๆ

ข. กลุ่มผู้ปฏิบัติงานวิชาการ ได้แก่ ครู-อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาต่าง ๆ ของโรงเรียน

การสุ่มตัวอย่างประชากร ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบ Stratified Random Sampling ทั้งในการเลือกจังหวัดในเขตศึกษาต่าง ๆ และการเลือกโรงเรียน โดยในแต่ละเขตศึกษา เลือกสุ่มเขตละ ๒ จังหวัด (ร้อยละ ๔๐) จำนวนโรงเรียนในแต่ละจังหวัดเลือกสุ่มโรงเรียนที่เปิดสอนระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๑-๕ ร้อยละ ๕๐ และโรงเรียนที่เปิดสอนระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๑-๓ ร้อยละ ๒๐ โดยทำการศึกษากลุ่มผู้บริหารงานวิชาการจำนวนทั้งหมด โดยไม่มีการสุ่มตัวอย่าง ส่วนกลุ่มผู้ปฏิบัติงานวิชาการของแต่ละโรงเรียนนั้นทำการสุ่มมาศึกษาเพียงหมวดวิชาละ ๒ คน

๒. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ในการวิจัยครั้งนี้ ใช้แบบสอบถาม ๒ ชุด คือ

ชุดที่ ๑ สำหรับผู้บริหารงานวิชาการ ซึ่งแบ่งออกเป็น ๒ ตอน คือ

ก. ข้อมูลส่วนตัว

ข. ข้อมูลเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ และการปฏิบัติงานวิชาการ

ในโรงเรียน

ชุดที่ ๒ สำหรับฝ่ายปฏิบัติการ ซึ่งแบ่งออกเป็น ๒ ตอน คือ

ก. ข้อมูลส่วนตัว

ข. ข้อมูลเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ และการปฏิบัติงานวิชาการ ใน

โรงเรียน

๓. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยใช้วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล ๓ วิธี ตามความเหมาะสม และความสะดวกของโรงเรียนที่ไปเก็บข้อมูล ดังนี้ คือ

ก. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปส่งแก่ผู้ตอบ และขอรับคืนด้วยตนเอง

ข. ส่งแบบสอบถามไปทางไปรษณีย์ และตามไปขอรับคืนด้วยตนเอง

ค. ส่งแบบสอบถามไป และขอรับคืนทางไปรษณีย์

๔. วิธีวิเคราะห์ข้อมูล เมื่อเก็บรวบรวมข้อมูลได้แล้ว ก็จะใช้วิธีวิเคราะห์โดยคิดเป็นร้อยละ หาค่ามัธยเลขคณิต (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ลำดับชั้นในการเสนอข้อมูล

บทที่ ๑ เสนอความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา วัตถุประสงค์ของการวิจัย ขอบเขตของการวิจัย ข้อจำกัดของการวิจัย ค่าจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย ประโยชน์ที่ได้จากการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย และลำดับชั้นในการเสนอข้อมูล

บทที่ ๒ กล่าวถึง วรรณคดี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บทที่ ๓ กล่าวถึง วิธีดำเนินการวิจัย ซึ่งประกอบด้วย กลุ่มตัวอย่างประชากร เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย วิธีการรวบรวมข้อมูล

บทที่ ๔ กล่าวถึงวิธีการวิเคราะห์ข้อมูล และ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ ๕ สรุปผลการวิจัย อภิปราย และขอเสนอแนะ